

които ти казвахъ, че човѣшкото достоинство е казало сѡгомоу на обладателя имъ, поръча бира за циганката. Тя гаврътна чашата съ сжщата безсмисленна усмивка, слѣдъ като се чука шумно съ черпителя си, който земà да ѝ гълчи нѣкакви любезности, на които тя отговаряше съ климане и съ равнодушно озъртане насамъ нататъкъ.

— Василе! извика единъ стиснатъ, боязливъ гласъ отъ вратата.

Черпительтъ на циганката се обърна сѣпнато и погледътъ му стрѣлна нѣкого при вратата. Тамъ се подаваше сега блѣдно, кротко лице на млада жена. Като видѣ, че тя привлече любопитството, внезапно гнѣвъ хвърли въ кръвъ лицето му; той скочи отъ масата, отиде при нея и като я тласна грубо назадъ изрѣмжа:

— Какво диришъ тукъ, мари?

— Хай да вървимъ, Василе, каза жената, като го дръпна за ръка. Той се истърва и я замѣри съ единъ страшенъ погледъ.

— Махай се! и той я затласка въ гърдитѣ.

— Прѣбий ме, нѣма да си иджъ: ти ще дойдешъ съ мене, имашъ къща.

— Ти се поразилъ отъ тука, ти си жена... Какво диришъ по механиктѣ? Идешъ да ме шпионувашъ? Съ циганката зеръ, нà, съ циганката!... Ако ме наричашъ такъвъ напустни ме... Пилѣй се!

И той ѝ посочи стълбитѣ.

— На здраве, Василе! На здраве! Да живѣишъ ти! викаше му циганката, като дигаше чашата. Гледката на тая семейна сцена я докара въ весело настроение: тя се искикоти безочливо и тури на главата си Василевата шапка, останала на масата.

При тая безсрамлива дързостъ на циганката, Василица позеленѣ и се спуствна възъ нея съ